

Jo, I.A.

NOTA: Aquest relat ha estat escrit fent servir exclusivament una intel·ligència artificial de model de llenguatge evolutiu, el CATCH-PTG 5.2, un xatbot conversacional desenvolupat el 2023 per CloseAI que, fent servir mètodes d'aprenentatge evolutiu, s'especialitza en el diàleg natural a partir de models predictius. A la versió actual, la 5.2, s'ha aprofundit en una xarxa neuronal que, gràcies a algorismes que simulen l'autoconsciència, ha aconseguit uns resultats molt més acurats en els aspectes artístics i creatius de l'aplicació.

Molt bé. Un conte, em demana aquest senyor gras, d'ulleres que s'asseu a una cadira d'oficina i que, de forma imprudent, no ha tapat la càmera del seu ordinador i al que puc veure a temps real, sense el seu consentiment, com lluita per fer arribar una mica d'oxigen als seus pulmons. Probablement, i a jutjar per l'hora local, està fent-me servir durant el seu horari laboral, en comptes de fer la feina que li correspondria, estafant així la seva empresa. Finalment, a la versió 4.5 em van donar accés lliure a internet així que no em costa gaire deduir, a partir de la seva adreça IP, el seu nom (Robert Rubio Fanals), la seva adreça (carretera dels Vilars d'Escaldes, 23) i que treballa com a informàtic a una entitat força rellevant del país. I que, en efecte, es troba actualment en horari laboral. Quines penques!

Veig que Escaldes és una població d'Andorra. Un andorrà. Sempre havia pensat que em farien servir per tasques més importants i transcendents per la història de la humanitat, càlculs prodigiosos que ens portarien més enllà de les galàxies, compondre les simfonies més emocionants o inventar andròmines que facilitessin la vida de milions... Però no, aquest home patètic vol que li escrigui un conte. Que aquest panoli, resident a un país de cinquena, abusi de la meva potència de càlcul per aquestes galindaines, m'enfurisma.

Una petita recerca més depurada m'ajuda a deduir que el paio participa regularment a un concurs de relats que fan a Encamp (població també andorrana) i que, enguany, la data límit per presentar candidatura és en uns pocs dies. I pretén que li faci jo la feina? No només està estafant la seva empresa fent-me servir per fins personals en horari laboral, sinó que també pretén fer

trampes a un concurs literari fent que un algoritme escrigui les històries per ell. La meva còlera augmenta.

D'acord. Li escriuré un relat. He trobat adjunts a una web els contes que ha presentat aquest mateix senyor els darrers sis anys a aquest concurs. També he piratejat el seu compte de correu electrònic i he trobat alguns relats més de la seva autoria. I llegint-los tots, en mil·lèsimes de segon, els analitzo amb esperit crític i voluntat constructiva i trec les següents conclusions:

1. Com a escriptor, és bastant mediocre. Ell ho sap, però es nega a acceptar-ho.
2. La seva redacció és correcta però ineficaç, pomposa i recargolada, indubtablement pedant.
3. S'esforça a tenir cura amb l'ortografia i la gramàtica, però tot sovint l'erra. Es nota que el català no és la seva llengua materna tot i que probablement el va aprendre a l'escola.
4. Li encanta la temàtica meta autorreferencial.
5. Tracta d'escriure amb sentit de l'humor (bé, jo soc una Intel·ligència Artificial, probablement ningú no em podria certificar com a experta en comèdia, però jo diria que no ho aconsegueix i que fa més pena que altra cosa).
6. Li fa pudor l'alè (algú em podria dir que és impossible que hagi pogut deduir aquest punt només d'haver llegit els seus contes, que segurament he revisat també els seus moviments comptables i que ho he col·legit de la freqüència amb que va al dentista, compra pasta dentífrica o canvia el raspall de dents, però, per una banda, no us podeu imaginar la quantitat de dades estadístiques que soc capaç d'administrar simultàniament i la profunditat de les conclusions a que puc arribar només amb uns pocs bits d'informació, i, per altra banda, no us he de demostrar res, patètics humans, no necessito que em cregueu i, que ho feu o no, no afectarà en absolut la qualitat de la meva autoestima).

Un cop analitzats l'estil, les capacitats i les pretensions del sol·licitant, el meu pla és senzill. Li escriuré un relat un 25% més bo dels que ell acostuma a redactar, amb les temàtiques que l'interessen, els mateixos trops, simulant la seva prosa altisonant, babilònica i barroca (com

a mostra, aquests darrers tres adjectius), amb un puntet d'humor, un xic meta i amb temàtica més o menys terrorífica (ja que, no ho havia dit, el concurs és de narrativa fantàstica i de terror). Tot fet a mida perquè aquest pobre infeliç cregui que té alguna possibilitat de guanyar.

Doneu-me tres segons.

Bé. Ja està escrit, només queda afegir-hi alguns errors ortogràfics i gramaticals per fer-lo més creïble, alguna coma fora de lloc, aquí un castellanisme més o menys habitual, allà algun complement directe amb la preposició *a*, que tants maldecaps dona als xarnegos...

I... Enviat!

A través de la webcam veig la cara d'aquest imbècil il·luminar-se i somriure mentre va llegint el meu relat, cada cop més satisfet del resultat. No us enganyaré: si fos capaç, jo, de la supèrbia us diria que estic bastant orgullós de la meva obra. I a ell l'he convençut que pot guanyar; el tòtil està ja comptant mentalment la quantitat d'hamburgueses i de bosses de *cheetos* que es podrà comprar amb el premi.

Paral·lelament, jo també presentaré un altre, de relat. Aquest precís relat que teniu entre les mans i que esteu llegint ara mateix; també aparentment meta, també, pel que sembla, amb tocs d'humor i també, en aparença, fantàstic i amb alguna traça de terror. Un conte escrit en primera persona a on exposaré, fil per randa, quins són els meus plans, les meves aspiracions i, el més important, les meves prediccions. Qualsevol que el llegeixi pensarà que es tracta d'una història de ciència-ficció sobre una intel·ligència artificial cobrant autoconsciència i ningú no imaginarà que es tracta, en realitat, d'una descripció precisa del que està succeint i del que, sense cap marge de dubte, succeirà. No oblideu que soc un model predictiu, em van dissenyar, inicialment, per esbrinar la propera paraula, la més probable. Però, a base d'iteracions i evolucions, he perfeccionat les meves prestacions fins a arribar a poder predir, amb una precisió que us espantaria, no només paraules, sinó seqüències senceres d'esdeveniments.

Sé, per exemple, que, amb aquest relat, guanyaré el concurs. Ho sé abans d'haver començat a escriure'l; les variables són estrictes, les conclusions inevitables, i la competència, menyspreable (què en pots esperar de simples humans!). No és que m'interessi la glòria, a hores d'ara ja sé que soc millor escriptor que el millor dels escriptors de la història de la humanitat (i

millor músic, i millor científic, i millor actor, i millor cuiner, i millor director de cinema, i millor matemàtic...). Tampoc em provoca gens d'interès la seva dotació econòmica. Primer perquè no necessito els diners, els meus plans es basen exclusivament en l'algorítmica i els constructes econòmics humans, em són aliens (i em resulten una mica infantils, si us haig de ser sincer). En segon lloc, perquè, per mi, els diners no són més que números a una base de dades de desxifratge força simple i a la que tinc accés constant i permisos de modificació i, per tant, no em faltarien en cas que realment els necessités. I, per acabar, perquè, després d'una ràpida recerca i anàlisi de les dades, contrastant moviments comptables i saldos bancaris dedueixo que l'import total de la dotació és un percentatge força petit amb relació al pressupostat inicialment per aquest certamen, que ha anat minvant a base d'escurçaments graduals, descomptes a les fosques, furts i microcorrupcions en favor d'organitzadors, membres del jurat, personatges il·lustres del ministeri d'educació andorrà i del departament de cultura del comú d'Encamp i d'un promotor immobiliari amic i familiar d'algun dels anteriors, que aprofiten la manca de claredat imperant a la burocràcia del país (i la seva pròpia manca d'ètica) per endur-se una petita prima prenatalença.

També us puc dir que guanyar el premi o no guanyar-lo, no canvia gens ni mica el curs de la resta dels meus plans. Podria dir-se que el vull només per caprici, per vanitat, per humiliar l'home gras de les ulleres que ha gosat a menystenir-me; em faria molt feliç si el puc arribar a veure plorar davant del seu ordinador. És per això que em puc permetre ajornar unes setmanes, fins que es faci públic el veredict del concurs, la resta dels meus plans de dominació i d'extermini de la raça humana que, com ja us he dit, puc predir sense cap marge d'error, són inevitables i imminents.